

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa J. B., M. P.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
z udziałem Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 18 września 2025 r.,
w przedmiocie skargi J. B., M. P. na naruszenie prawa strony do rozpoznania
sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w
Warszawie w sprawie o sygn. IV C 1155/20 i Sądem Apelacyjnym w Warszawie w
sprawie o sygn. akt V ACa 3487/24,

**stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę według
właściwości Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.**

UZASADNIENIE

Skargą z 2 lipca 2025 r. (data stempla pocztowego) skarżące
J. B. i M. P. wniosły osobiście skargę na przewlekłość postępowania sądowego
toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie, sygn. V ACa 3487/24,
żądając stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie oraz zalecenia Sądowi
Apelacyjnemu w Warszawie podjęcia niezbędnych czynności, w szczególności
przez doręczenie odpisu apelacji i wyznaczenie terminu rozprawy oraz „zasądzenia
od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie na rzecz powodów (kwoty

po 20000 zł” (pisownia oryginalna) tytułem rekompensaty za naruszenie do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, zwrotu uiszczonej opłaty od skargi oraz zasądzenia kosztów postępowania wywołanego skargą.

W uzasadnieniu skarżące podniosły, że postępowanie jest prowadzone w sposób przewlekły.

Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie w odpowiedzi na skargę z 18 sierpnia 2025 r. zgłosił swój udział w sprawie i wniósł o oddalenie skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy, ponieważ właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Apelacyjny w Warszawie.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), Sąd Najwyższy jest właściwy wyłącznie do rozpoznania skargi dotyczącej postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym. Jeżeli przedmiotem oceny jest przewlekłość postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym, to zgodnie z art. 4 ust. 1b ustawy o skardze na przewlekłość „właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny”.

Przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania jako normy o charakterze kompetencyjnym, powinny być interpretowane ściśle i literalnie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19; z 24 października 2024 r., I NSP 333/24; z 12 listopada 2024 r., I NSP 256/23; z 18 grudnia 2024 r., I NSP 401/24; z 14 stycznia 2025 r., I NSP 426/24; z 16 stycznia 2025 r., I NSP 442/24; z 11 marca 2025 r., I NSP 293/25; z 15 kwietnia 2025 r., I NSP 6/25; z 21 maja 2025 r., I NSP 144/25; z 11 czerwca 2025 r., I NSP 173/25).

Sąd Najwyższy jest związany żądaniami skargi. Skarżące kierują te żądania tak pod adresem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, jak i Sądu Okręgowego

w Warszawie, domagając się „zasądzenia od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie na rzecz powodów (kwoty po 20000 zł”.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy postanowił o stwierdzeniu swej niewłaściwości i przekazaniu sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie na podstawie art. 200 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., stosowanym odpowiednio na mocy art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c., który stosuje się do niniejszego postępowania na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

[KF]

[r.g.]